

Honoré de Balzac

Oče Goriot

Evgenov skok ali realne možnosti za uspeh

Realizem, nekaj kar se lahko predstavlja na več načinov in čigar poznamo tudi več odtenkov, je obdobje v katerem je Balzac živel in ustvarjal ter s tem prispeval svoj delež k francoskemu realizmu. Njegov cikel, sklop 24-ih romanov in številnih novel, ki ga je poimenoval Človeška komedija, nam skuša razlagati in opisati tedanje tegobe in razkošje francoske dežele, ki se je prebijala skozi zadnja leta cesarstva, kar se je kazalo s tem, da je bila visoka družba v središču glavnih dogajanj (razsojanj) v že tako načeti državi. Seveda je tako kot v vsaki družbi in tudi v višjem sloju prebivalstva je veljalo splošno znano geslo, več ko imaš, več veljaš, kaj je vsekakor pogojeno s finančnimi sredstvi. Vendar pa so se kljub temu pojavili tudi taki ljudje, ki so si svoje premoženje ustvarili iz popolne ničle, bodisi na pošten ali pa kaznjiv, vendar zelo prebrisan način, kar je bilo tako nemogoče kot spremeniti pesek v vodo sredi obširne puščave. Vendar pa je ta možnost postala v realizmu gola realnost, ki je bila dosegljiva delovnim in iznajdljivim ljudem, ki so predvsem iskali luknje v zakonih.

Pravzaprav pa je bil to le majhen delež prebivalstva za katerega nobeden ni dvigal prahu. Nekateri pa so tako dejanje celo podpirali, tako kot oče Goriot, ki je podpiral Evgena zavoljo svoje lubezni do hčera, in Vautrin, ki je Evgenu kar vsiljeval finančno podporo, kadar je opazil, da Evgen to potrebuje, čeprav se je izkazalo, da je bil Vautrin eden največjih in najnevarnejših goljufov svojega časa v Franciji.

Precejšen del uspeha pa je odvisen tudi od podpore in zaslug domačih ter sorodnikov. Vendar Evgen le ni bil eden tistih, ki se je podal v ta skok s samega začetka. Imel je namreč sestrično, gospo vikonteso Beauséatsko, ki je bila ena najuglednejših, najbogatejših in najbolj vplivnejših žensk v Parizu in njegovi okolici. Evgen se je dokaj hitro obrnil nanjo in jo zaprosil za pomoč in podporo glede na to, da jo je od drugih le z težkim srcem sprejemal. Kljub temu, da je bila njegova sestrična visokega stanu, mu ni odrekla podpore, ker se ga pač ni sramovala, in s tem je Evgenu odprla vrata v stopnišče po katerem se pride do visoke družbe, ki jih sicer Evgen ne bi bil zmožen niti premakniti. Vsekakor je bila ona najbolj zaslužna za Evgenov prodor v visoko družbo.

Podporo pa je užival tudi iz domačih krogov, kar pač ni nič posebnega, a je vendarle zelo pomembno. Zato se je Evgen na začetku le najprej obrnil na svoje domače in jih, vedoč, da bi za finančno pomoč lahko bil zaprosil koga drugega, po pismu zaprosil za finančno

podporo. Domači so mu brez zapletov in rade volje ustregli, čeprav so se morali odreči tudi najljubšim stvarjem in spominom. Tako, da brez domače podpore, vsaj na začetku za spodbudo, le ne bi šlo vse po načrtih. Tako je na primer gospodična Tailleferjeva, ki je po smrti svoje matere izgubila položaj v družbi, čeprav je bil njen oče zelo premožen človek v visoki družbi, kar je bil verjetno tudi razlog, da svoje hčerke ni hotel poznati, kaj šele, da bi jo bil priznal. Svojo pozornost je namreč posvečal le svojemu sinu, ki pa je tragično končal in potem je bil prisiljen priznati tudi svojo hčerko.

Evgen pa je s svojo prisotnostjo v visoki družbi razkril tudi očeta Goriota in njegovi dve hčerki, kar se je kasneje pokazalo, da je bilo to zanj skoraj ključnega pomena, ker je šele takrat zares zaživel. Tako se je bil ljubezensko zapletel z Delphino Nuncingenovo, eno od hčera očeta Goriota in hkrati žena bankirja, ki ga je dokončno uvedla in ga nekaj časa tudi vodila po brezmejnih razsežnostih visoke družbe. Na ta način si je Evgen pridobil močno podporo očeta Goriota, ki ga je vzljubil kot lastni hčerki za kateri bi naredil prav vse, da bi jima ustregel, s čimer si je zagotovil mesto v visoki družbi. Bilo pa je še nekaj takih oseb, ki so mu priskočile na pomoč pri njegovem skoku in nadaljni poti do uglednih funkcij.

Evgen je tako že v svojih študentskih letih osvoji plato svojega življenskega cilja, ki ga je kasneje samo še izpopolnjeval in oblikoval tako, da se mu je kar najbolje prilegal in mu ustrezal. Vsekakor pa se je treba zavedati, da brez volje in dela, pa čeprav imaš podporo in zveze, ni možno doseči cilja, ki si ga sam zastaviš. Evgen pa brez podpore, predvsem ženske, ne bi bil preživel hudih čustvenih muk in igrice, ki si jih je navsezadnje že kar sam ustvarjal. V doseg svojega cilja pa je vložil neznasko veliko svojega truda, znanja in sposobnosti s katerimi se je odlikoval in se je tako prebil skozi kitajski zid, ki je stal med revnim jugom in bogatim severnim svetom. Tak podvig in uspeh je lahko prava resničnost, lahko pa je tudi najbolj domišljisko obarvan sen, katerega konec naznani šele jutranje sonce. A kljub temu pa še vedno ostaja možnost, da realnost lahko preseže celo meje domišljije, ki so postavljene v že tako neskončnem prostoru naših sanj.